

பிரபல மூற்போக்கு எழுத்தாளர் எஸ் . அகஸ்தியரின் (29.8.1926 – 08.12.1995) பிறந்தநாளை நினைவு கபரூம் முகமாக அவர் எழுதிய இச்சிறுகதையை அனுப்பி வைத்தவர் எழுத்தாளர் நவயோதியோகரட்ணம் .

... அவள் வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி. புருஷன் தோட்டக் கபலி. பபி உயர்வு கட்டேட்டு 'ஸரகை' சயெத் வளேபைபொலீ ஸ் படபை நடத்திய துப்பாக்கி வட்டையில் ஓரு காலபை இழந்து பபோனான் . கபலி கபட்டாத தோட்டச் சபொந்தக் காறன் கால் இழந்தவனகைக் கட்டி அழுவானா? அவன் சீ ட்டுகுக் கிழித்து விட்டான்

கண்டி நகரத்து மயெின் வீ தியபை அண்டிய கட்டுக்கலதைத் தோட்டத்து மலசைச் சாரலின் கீ ழு சபெங்குத்தாக விழுகிறது ஓரு பள்ளத்தாக்கு . அதபை மருவி ஓரு மண்டபம் .

அதுதான் விநாயகமபர்த்தி எழுந்தருளிய திருக்கோயில் .

கிழக்கு முக வாசல் ; மறே கால் இடக் கபை மடப்பள்ளி . 'பரெய பள்ளி'களின் பாத தியத்தயையும் அதற்கு உண்டு . 'பக்கத்தயுள்ள இந்து சபயின் கபாட்சத்தால்தான் அது உயிர் வாழ்கிறது' என்று வளெய்பரில் பசேச்சு . வருஷந்தோறும் வருகிற விழாக்களாக்கு அதுவடே நயெ வதே திய ஸ்தலம் . தனவான் களாக்கு நோய் நபொபி கண்டால் அங்கு விசஷே அன்னதானங்களும் உண்டு . அரிசிப் பஞ்சமிருந்தும் இப்பபி அன்னதானங்களாக்கு ஈடுகபொடுக்கிற சபுத்திரம் விநாயக மபர்த்திக்கே வளெிச்சம் . ஆனால் , அவரோ வாய் விடாச்சாதி . கட்டேப்பானே? பிச்சபைப் பட்டாளங்களாக்குக் காலகதியில் அதுவபார அன்ன சத்திரமாகவடே விளங்கியது .

தபர ஓரு மட்டேட்டுத் திடல் . அந்த மட்டேட்டுத் திடலில் ஏலவடே இடம் பபித்துக் 'கூபித்தனம்' நடத்துகிற தோட்டிகளுடன் , அன்று வளெளியும் வறு வயிறுமாக வந்து சரேந்தாள மபக்காயி .

அவன் வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி . புருஷன் தோட்டக் கபலி . பபி உயர்வு கட்டேட்டு 'ஸரகை' சயெத் வளேபைபொலிஸ் படபை நடத்திய துப்பாக்கி வட்டையில் ஓரு காலபை இழந்து பபோனான் . கபலி கபட்டாத தோட்டத்துச் சபொந்தக் காறன் கால் இழந்தவனகைக் கட்டி அழுவானா? அவன் சீ ட்டுகுக் கிழித்து விட்டான் . சங்கம் அவனுக் காகப் பபோராபியது . என்றாலும் , சங்கத்துக்கும் தரெயாமல் எங்காவது கோயில் குளத்தபை அண்டி வயிறு வளர்க்கலாம் என்ற தீர்மானத்துடன் குழந்தைகூட்டிகளடோடு நகரத்தபைத் தடேி வந்தாயிற்று . கபைசியாக இந்த விநாயகமபர்த்தி மட்டேட்டுத் திடல்தான் ககைகபொடுத்தது .

இந்த புதுக் குடித்தனத்தைக் கண்ட சிறுவர்கள் 'கிலு மூலு'த்துக்கொண்டு சமீபந் து கொண்டார்கள். தங்கள் நிர்வாண கோலத்தபைப் பற்றிய கப்சம் அவர்களாகுத் தட்டியபோதும், அந்தப் புதுத் தம்பதியை விடும்புப் பார்க்கவோ ஆசை, சிறுவர்களின் தாய்மார்கள் தங்கள் பணிவிடகைளை அப்படியே ஒதுக்கி வதைத்து விட்டு வந்த தம்பதியோடு அளாவத் தொடங்கினார்கள்.

'எங்கிட்டால வர்நீ நங்க?' என்று கேட்டாள் ஆத்தா.

'மடக்கும் பரத் தோட்டத்திலேநீது வரோம்' என்றாள் மடக்காயி.

'அம்மாடி. பெறுமாத வயித்துக்காரியாச்சே. அந்தால அக்கம் பக்கமா எடங்கடெகைக்கலியா?'

'ஓழகைக்கிறவங்களே லயங்கள்லே அடனஞ்சிட்டிருக்கப்போ, ஓழசைச்சுக்க வக்கில்லாத நம்பளாக்கு எடங்கடெகைக்குங்களா?'

மடக்காயி கண்களையால் பக்கமும் சூழற்றினாள். அப்பொழுது அவள் மனசு ஆசுவாசப்பட்டது. ஏதோ ஒரு புதிர். விடகைகளை ஆவல்.

'ஆமா, நீ நங்கெல்லாம் இம்புட்டுப்புள்ள குட்டீ நங்களோட ஒண்ணா இருக்கிறீ நங்களே! இந்தால 'வீடு வாசல'னு ஒண்ணெயுங் காங்கலியே?'

சமீபந் து நின்ற சிறுவர்களும் தாய்மார்களும் மடக்காயி பசேச்சகைக் கேட்டுக் 'கொல்'லென்று சிரித்தார்கள்.

மடக்காயிக்கு அது மிகவும் முழுசாட்டமாயிற்று அவன் எல்லாரையும் ஏற இறங்க வியந்து பார்த்ததாள்.

ஆத்தா மடிப் பட்டியை எடுத்து, வறெற்றிலபைப் பாக்கபைப் பொடியாக்கி, உள்ளங்கையில் வதைத்து துவதைத்து வாய்க்குள் திணித்த அலங்காரத்தை மடக்காயி நுணுக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வாயகைக்குத் தப்பிவிட்டு, ஆத்தா சொன்னாள்:

'வீடு கடைந்தாதானே, வாசலும் இருக்கும்?'

சிறுவர்கள் மறுபடியும் ஓகோவென்று கலகலத்துச் சிரித்தார்கள். ஆத்தா கடவையாபை; புறங்கையால் வழித்து விட்டு மடக்காயின் காலசைச் சூரண்டிச் சொன்னாள்:

'வீடு வாசல் கட்டிக்க வேணும்'னா மொதல்ல தமக்கின்னு ஒரு துண்டு நிலம் வோணும். இல்லன்னா, சாமியாட்டம் எல்லாம் ஒண்ணென்னு நனைச்சு, அம்புடறு எடத்திலே குந்திக்க வேண்டியதுதான். அதுதான் நாமபளும் சாமி குடிகொண்டாப்பல அவகட்ட எடம் புடிச்சிட்டோம்'

மஃகக் காயிக்கு இப்போதுதான் விஷயம் புரிந்தது. கதை இப்பிடிப் போய்க் கொண்டிருக்க, அப்போது ஆத்தாவின் வயசுப்பணை வதை ஒரு பதற்றக் காரல் 'கிண'ணிட்டுது.

'எம்மாச்சி, சோத்துப் பொட்டலகத்தே நாயி துன்னுட்டுப் பட்டிட்டுது இங்கிட்டு ஓடியாஞ்சி'

கதை வாக்கிலே ஓரமாய்க் கபிபிரூக்க, சரேத்து வதை சோற்றுப் பொட்டலத்தை தீரூ நாய் வலை பார்த்துவிட்டது என்ற சங்கதி அவள் யுகத்தில் சடாரனென்று பிடிபட்டது. ஆவசேமாக உன்ன எழுந்து ஒரு கல்லை வறுகி எடுத்து அதன்மீது விட்டெறிந்தாள்.

நாய் 'ங்காய், நங்காய்' என்ற சிணுங்கலோடு எங்கோ ஓடிற்று. ஆத்தாளுக்கு 'வெப்பிசாரம்' அடங்கவில்லை. வசவா, வக்கனம், கும்மல் என்று பாக்கியில் லாமல் தன்பண்ணை மொத்தினாள். அதனால் அவனைவிட அவளை மொத்தின இவளுக்குத்தான் இளைப்பெடுத்தது.

'பியே ஆத்தா, ஒனக்கென்ன வசராபி பிச்சிட்டிட்டுது? ஒரு கவளச் சோத்துக்காக வயசுப் பொண்ணுக்கு என்னாட்டம் மோங்கிறே?' என்று ஒரு கிழவி நச்சரித்துக் கத்தியதைக் கட்ட ஆத்தா தக்கியெறிந்துவிட்டாள்.

'பொழுது கருகியிட்டிட்டுதே இனி எங்கிட்டுத் திரியிறது? இன்னிக்குப் பட்டினி கெடந்து சாவடி மஃதவே' என்று தொண்டை நரம்பு புடகைக்கக் கத்திக் கொண்டே திரும்பினாள் ஆத்தா.

மழைத்திறல் அப்போது சாடையாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. உடனே ஓடுக்கோர முட்குகளில் ஓதுக்கிடம் பார்த்துக் கணிக் கொண்டிருந்த குடித்தனங்களோடு மஃகக் காயி அண்ணை துகொண்டே தனக்குள் வெந்து சினந்து புறா புறாத்தாள்: 'சங்கத்து ஆளுங்க வுட்டுப்புட்டு, சத்திரத்ததைத் தேடிக் கிட்டு வந்ததால்தான் இந்த ஓத்தரிப்பு'

பய்த மழை விடவில்லை. 'சோ'வென்று இரந்து வாரிக் கொட்டியது.

கோயில் மல்லஸ்தானத்திற்குள்ளே நின்ற காரூக்கள் சற்று வெளியே தலைநீட்டிப் பார்த்தார். வெளிவாசல் 'கறே' திறந்து கிடந்தது. பஃஜகைக்கு ஆயத்தமாகின்ற வளை முட்குகின்ற நரேம். காரூக்களாகுப் பயமாக வந்தது.

'மட்டை முபிச்சுகளையும் தக்கிக்கிட்டு, இந்தச் சக்கிலியக் கட்டம் உள்ளே வந்து கோயில் சத்திரத்தை அசிங்கமாக்கி விடும்' என்று ஊகித்தபோதே காரூக்களின் முகம் அஷ்டகோணமாகியது. குடல் கும்மித்துப் புரட்டி வறுகிற அழுந்தல் வாய்க்குள்ளே ஓங்காளித்துத்துப்பினார்.

அடுத்த கைங்கரியமாக ஓடிப்போய்க் குடலை ஒன்றை எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு சூணங்காமல் இரண்டு கவட்டுப் பாய்ச்சலில் சடாரனென்று ஓடிவந்து 'கறே'றையை அடித்துப் பட்டினார், காரூக்கள்.

பட்டி விட்டு நடக்க, யாழ்ப்பாணத்து மாவட்டபுரக் கந்தசாமி கோயில் விவகார நிகழ்ச்சிகள் நினவில் தட்டி அவரைப் பெருமித்தத்தில் ஆழ்த்தின. அந்தச் சூமையோடு

உள்ளே குழுக்கள் அன்னநடை பயின்றார்.

'புசாரி சாமி சத்திரத்து வாசலப் பட்டிக்கிட்புப் பட்டார். இங்கின மனுஷர் போய்ச் சத்தை ஒதுங்கி நின்னா, கொரளை சிபுடும்மோ? நாசமாப் போறவங்க' என்று ஒரு பாட்டம் திட்டித் தீர்த்தாள் ஒருத்தி.

சிறிது வளேகை குள் மழை சாடையாக ஓய்ந்தது. மழையில் தோய்ந்துபோன சிறுவர்களின் அம்மண ஊற்றைச் சடலங்கள், 'போஸ்ட் லடை' வளிச்சத்தில் நாக்கிளிப் புழுவாட்டம் மினுங்கின... கப்தலால் விறைத்த நாடிச் சொண்டுகள் பற்களொடு கிடுகிடுத்து உதறின. கப்டு கட்பிய பறட்டைத் தலகை விரல்களால் கோதி விட்டுக் கொண்டே உடனே வீதியில் இறங்கினார்கள். இறங்கி ஒதுக்கான தரெவோரக் குப்பைச் சல்லடைகளைக் கிளறி நாலந்து ஓலகை கிடுகுகளையும் இலகைச் சரகுகளையும் தடே எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

மழை கொட்டி நனந்த கந்தல் துணிகளாகுள்ளே தங்கள் தாய்மார்களின் கொடுகி விறைத்துப்போன சடலங்கள் ஈனித்து நடுங்குவதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

தடே எடுத்த குப்பைச் சரகுகளையும் கிடுகு ஓலகையையும் ஒரு கன்னப்பாடாகக் குவித்தாகிவிட்டது.

'ஆத்தாளுசி ஓங்கிட்ட நெருப்புப்பெட்டி உண்டுமா?' என்று கேட்டான் ஒருவன்.

ஆத்தா ஓர் அபிச்சோணைப் பெட்டியை இடுக்கி எடுத்துப் பார்த்தான். மழைத் தண்ணீர் பொசிந்து அது எப்பொழுதோ 'தெப்பி' விட்டது.

'அதுக்கென்னு மாடியிடை கேடக்கு, நம்பளவுட அதான் கரளை சிட்டது' என்று சூத்தமாகச் சொன்னாள் ஆத்தா.

அவ்வளவுதான். பக்கத்துப் பவானி ஹோட்டலைத் தடே ஒரு பாய்ச்சல்.

கடதாசித்துண்டு துணுக்களைக் கொண்டு வந்து வீதி ஓரத்தில் குவித்த ஓலகைச் சரகுகளை வதைத்து மட்டிய சொற்ப நேரத்தில் அந்தக் குப்பைமேடு விளாசி எரிந்தது, சிறுவர்களுக்காக குத்தகலம். அவர்கள் மட்டி அந்தச் சிளை நெருப்பின் சுவ்வொளி நகர முனிசிபல் விளக்கு ஒளியையே தோற்கடித்துவிட்டது. எதையோ சாதித்துவிட்ட பெருமிதமும் ஆனந்த ஆரவாரமும் அவர்கள் முகங்களில் பிரகாசித்தன.

பசியைப் பற்றிய நின்னவே அவர்களுக்கு அப்போது இல்லை. கொடுகி விறைத்துப்போன தாய்மார்களின் சடலங்களில் அனல் ஏற்ற அவர்களுக்கு ஓர் தவிப்பு.

'என்னது கையைக் கட்டி நின்னு சும்மா பாத்துக்கிட்டிருக்கீங்க? துணி மணிங்கள வகையில் விரிச்சுப் பிடிச்சுக் காச்சுங்கடி' என்று உரத்துச் சத்தம் வதைத்தாள் ஆத்தா.

நாய் சோற்றுப் பொட்டலைத் தகைக் கொண்டுபோனபோது, தன் வயசுப் பண்ணை வதை அடித்துக் கும்மியது. அவள் நின்னவில் இப்போது தட்டிற்று.

'மோட்டூத்தனமா வயசுப் புள்ளய அபிச்சுப்புட்டன், பாவி' என்று வாய்ச்சொல்லாக வந்த அந்தகாரம், தாய்ச்சுரங்கத்தில் அவ்வளவே இரங்கி ஊற்றடுத்தது.

'ஏ புள்ள இங்கிட்டு வாடாமமா, அங்கின சித்தே கவனிச்சிருந்தா அந்த மபிதவே நாயி வாய வச்சிருமா? போன சவத்தே விடும்; வந்து நொறுப்புக் காயி'

அவள் குமரி. அவளுக்கு வளி;த்தில் வர நாணம், மனையோடு ஓட்டியிருந்த ஓரே பாவாயும் கந்தல், தொடசை சதை தெரிகிற அளவு அதிலே கிழிசல். மலேமும் 'பப்ளிக் ரோட்'. குளிரைக் காட்டிலும் கப்சம் அம்மிக் கொண்டது, பண்ணுக்கு.

தாய்க்கு அந்த விஷயம் புரிந்துவிட்டது.

'ஏ புள்ள வறெச்சுச் சாவாம பாவாடசை சட்டயை உரி;ஞ்சிட்டு ஓரமா வச்ச படங்ககைக் கட்டினனு வந்து நொறுப்பில் நிலல்லுடி' என்று விசாரமாகக் குரல் வதைத்து விட்டு மபிக்காயியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

'எம்மாளு, நீ னு எங்கபுடச் சோமாந்து இருந்துக்கோ. வவுத்துப் புள்ள நக்கிரப்போவது, ஓடம்பு வறெசைச் சா புள்ளக்கி ஆவாது'

நொறுப்புச் சபளையை மறதைத்துக்கொண்டு அந்தக் கபட்டமே நிரை கட்டிக் குவிந்துவிட்டது.

எல்லாரும் இரண்டு ஆளுக்கு ஒவ்வொரு துணியாக எடுத்து விரித்து வகைகை காட்டி உலர்த்திக் கொண்டார்கள். சபளையைச் சூற்றிப் படபடத்துக்கொண்டிருந்த நெக்குத் துணிகளின் கிழிசல் ஓறைகளினடாக, நொறுப்புக்கொள்ளிகள் சகைச் சிவந்த எரி நட்சத்திரங்கள் போல் மின்னிக் கபின. மழதைத் தபவானம் பனி மண்டலப் புரையாக அப்பொழுதும் புகரைந்து கொண்டேயிருந்தது.

அப்பொழுது விநாயகர் கோயில் சத்திரத்ததைத் தாண்டிக்கொண்டு திடீ ரென்று ஒரு கார் உறுமி வந்து அங்கே தரித்தது.

காரின் உறுமல் கட்டெப்போதே சிறுவர்களின் கவனம் உடனே அங்கதோன் சனெறது. உற்றுப்பார்த்தார்கள்.

ஒரு துரை கழுத்தை உடம்போடு நீ ட்டிக்கொண்டு பயில்வான் மாதிரி மெல்ல இறங்கினார்.

அவரின் மனைவி நோணா, முன் சீ ட்டிலே வலு உல்லாசமாக ஊமாண்டி போல் உட்கார்ந்திருந்தா. அவ்வை அவர் கவனிக் கவில்லை.

என்றாலும் காரிலிருந்து யார் இறங்கியது என்பதைச் சிறுவர்கள் சூளுவாகத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

ஓரே குஷி; பரிய கொம்மாளம்;.

'டே, வாத்தியாத் தாரே வந்துட்டாருடர் ஓடியாங்கடா.'

‘டயே’ இது அவரில்லே, நம்ம இந்து சாமிச் சுவெத் தலவைரூடர் ஓடியாங்கடா’

எல்லாச் சிறுவர்களும் தாங்கள் ஏந்திப் பிடிச்சிருந்த கந்தல் துணிகளையே உதறி எறிந்துவிட்டு சமம்மறிப் பூர்வகைகளைப் போல் அள்ளுப்பட்டு ஒரு சரே நிர்வாணிகளாக ஓடி வருகிற கோலத்தலை, காராக்கூள்ளே இரூந்து நோணா கண்ணாடிக் கு ஓடாகப் பவ்வியமாகப் பார்த்தபோது, அவமுகம் தடிஷணித்த வாய் மாதிரிக் கோணிற்று.

நடுஞ்சுச் சட்டகைக் குள் கை ஓட்டி திணித்து வதைத் தலஞ்சியை எடுத்து, எடுத்து உடனே மிக் குச் சோணத்தை அப்பிக் கொண்டா. மனசு அரூவரூக்க, உடம்பு அரூக் குளித்துக் கொண்டது.

அவ்வகைக் கண்டதே மறந்துபோன பசி அப்போது தான் அவர்கள்கு மறுபடி தலை தடுக்கிற்று.

சடாரென்று அவர்கள் காரைச் சீழ்ந்து விட்டார்கள். கண்கள் அவ்வையே தோண்டின.

உலர்ந்த பாதி உட்குகாத சாடயாக அவர்கள் தாய்மார்களும் அள்ளிப் பிடித்தபடி அந்தக் காரைத் தடீப் படவை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஷண் நரேத்தில் நோணாவூக் கு ஏதோ சிணி அடிப்பது போல் நாறிற்று. ஓங்காளம் அடிவயிறகைக் கும்மிற்று. கண்ணாடியை நீக்கி வளையே ‘குவாக்’கென்று குமட்டித் துப்பினா நோணா.

அது அந்த வயிற்புப் பிள்ளைத்தாச்சி மிக் காயின் வயிற்புச் சள்ளையில் தான் சலால்லி வதைத் தமாதிரி ‘தொழும்பு’பென்று பட்டது.

இதகைக் கவனித்த ஆத்தாவூக் குக் கோபம் தாங்கமூடியவில்லை. பீரிட்டுக் கொண்டுவந்தது.

‘என்னங்க நோணும்ம கண்ணு கிண்ணு கட்டுப்புட்டுதுங்களா? அவ்வே வவூத்துப்புள்ளைக் காரி, அதும்மலே எச்சியத் துப்பிட்டீங்களே, அக்கம் பார்த்துத் துப்பிக்க வணாமா?’

‘எடே, சக்கிலிச்சியின்ர வாய்க்கு நாங்கியான கதையைப் பாரன்?’ என்று நோணாவின் மனசு பிரளயித்தது.

குற்ற உணர்விலும் பார்க்க நாண உணர்ச்சிதான் நோணாவின் நடுஞ்சை அப்போது துரூத்தியது.

‘சரி, சரி; ‘சொறி சொறி;’

‘சொறியா? அப்புபின்னா, அதயாச்சும் தாங்களே!’ என்று கட்டுக் கை நீட்டுகிற பாவனையில் ஆவலோடு கண்ணெறிந்து பார்த்தான் மிக் காயி.

திமிறி வந்த சிரிப்பை நோணா அடக்கிக் கொண்டுவந்தது, திரூப்பிச் சொன்னா:

'ஐயயையோ, அது தாறதில்லை. சபொறி;; மன்னிச்சுக்கோ?'

'ப்பி, இம்புட்டுத்தானா? பொண்ணாப் பொறந்தவங்கற எரக்கங்கபிட ஓங்ககிட்ட இல்ல மன்னிச்சுடங்கிறீங்களே?' என்று எரிந்தாள் ஆத்தா.

'நீங்க சும்மா இருங்க ஆத்த, நோணாமமா தரியாமச் சஞ்சிட்டது. நாம மட்டுமா வுவுத்துப் புள்ளக்காரி? நோணாமமாவும் தான் வயித்தில உண்டாமாயிருக்கிறா. அதுதான் அப்படி ஓங்காளிச்சிருக்கா. நாம பத்த பொண்ணுங்க வயித்துக்கு ஓண்ணென்னா மசங்கி ஓங்காளிக்கிறதில்லையா?'

மபிக்காயி எடுத்து விளக்க, ஆத்தாவாக்கு இரக்கம் பிறந்தது.

'எஹே அம்மாடி, அதி அப்பவே சபொன்னா என்ன கொறஞ்சிடும்?'

நோணா 'களுக்க'னென்று சிரித்தா.

அவாக்கு வயிறறில் இல்லை வாயிலும் இல்லை. மனசிலதோன் அந்தக் குமட்டல் என்ற சங்கதி கவேலம் இந்தச் 'சக்கிலிச்சி'களுக்குத் தரியாது.

இந்த நல்ல தருணம் பார்த்து ஒரு சிறுமி இடது உள்ளங்கையால் அடி வயிறுச் சோணத்தை மறத்துக் கொண்டு, வலது கையை நீட்டியவாறு கவோந் தொனியில் கட்டைகள்:

'நோணாமமா, காசு தாங்கோ?'

நோணா அசையவில்லை. அவ மனசு 'இங்கிலீஷ் டமிலில்' ஆவசீத்துப் புழுங்கிற்று.

'சிக்கே, பளபி டட்டி லகாஸறஸ், எளிய சக்லியச் சனியங்கள். மிருகங்களாட்டம் உரிஞ்சு விட்டுக்கொண்டு நிக்குதுகள்'

அதே விருக்கத்தில் நின்று அடுத்த பையன் தொடங்கினான்:

'நோணா, பசிக்குது நோணா. காசு தாங்கோ?'

அவ நஞ்சுப் பொரிந்து கமறியது.

'சனியங்கள், ஆனவாக்கில குளிச்சு முழுகிறலேல். மலேல் முழுக ஏழு பறை ஊத்தை, புழுத்த நாத்தம்'

இந்தக் கத்தாக்குள்ளே இரண்டு கரங்களையும் கப்பிக் கும்பிட்டபடி ஒரு சிறுவன் கரல் வதை தான்:

'பசிக்குது நோணா, ததே தண்ணி குடிக்சு சல்லி தாங்கோ'

அவர்கள் கிட்ட நெருங்க, அவர்களிடம் வீசிய நாற்றம் நோணாவைச் சீண்டியது. மனசு 'கடுகடு'த்தது.

‘ம஠தவேயிளினர் தகேத்தில கிடக்கிற ஊத்தை, பினாட்டுப்போல அப்பிப்போய்க் கிடக்கு.’

இந்தக் கரசைச்சலுக்குள்ளே அந்தச் ‘சக்கிலயச் சனியன்’களில் இரண்டு ஏககாலத்தில் ஓலம் வதைத்துக் கட்டின:

‘நோணாமமா, புண்ணியங் கடைக்கும், ஏதும் தாங்கம்மா?’

இப்பொழுது நோணாவாக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

‘சத்த சவங்களாட்டம் சனியங்கட தகேம் நாறுது. இந்தச் சக்கிலியச் சாதியள் ஆடும் மாடுகளைப்போல நடுகலும் பத்தெத்துக் கொட்டுறதுதான் வேலை’

‘நோணாமமா ஏதும் தாங்கம்மா?’

‘நோணாமமா பசிக்குதம்மா?’

எல்லாம் நெருடி எழுகின்ற நச்சரிப்புகள் அவையைய நடுஞ்சினை அரிக்கத் தொடங்கின.

நோணாவால் தாக்குப் பிடிக் கமுடியவில்லை. அவுக்கென்று ‘ஹாண்ட்பாக’த்தை திறந்து புதிய ஐம்பது ரூபாய் நோட்டுக்களை நீ விட்டுக்கி எடுத்த ஒரு ரூபாய் த்தான், அவசரத்தில் தவண்டையடித்துப் பதறியது.

அதை அவ அவர்களுக்குக் கொடுத்தாவோ, வீ சினாவோ அல்லது திருப்பி வதைத்தாவோ நோணாவாக்கே நினையில்லை. மெளனத்தின் அழலகை கலதைத்துக் கொண்டு அவரைப் பார்த்து அவ வதைத் துரலம்மட்டும் ‘கீச்’சிட்டு ஒலித்தது:

‘என்ன செய்யிறியள்? பரெந் தொல்லையாக் கிடக்கு. வாராங்கோ, சூறூக்காப் போவம்’

மனவையின் துரல் ‘கடிந்து’ அத்தும் றி வருகிறதை அவர் உணர்ந்தார். இறங்கி வந்து பிரசாதம் வாங்கவில்லையே என்று ஒரு யோசனை. அதை வினவாமலே அவர் வாங்காத பாதி வாங்கின மீ திப் பிரசாதத்துடன் அவசரமாக வந்து காரில் ஏறிக்கொண்டார்.

‘தொரே பிரசாதம்’

‘பிரசாதம் தாங்க தொரே’

‘தொரே தொரே’

சிறுவர்களின் துரல்கள் ஏகோபித்து மறுபடியும் அமர்க்களம் பண்ணத் தொடங்கின.

ஒரு கவளம் பிரசாதத்தை, அகப்பட்ட ஏதோ ஒரு கையில் எடுத்து வதைத்துவிட்டு, சிரித்தவண்ணம் அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்:

‘சத்தம் போடாமல் நேரே கோயிலுக்குள்ள போய்ப் பிரசாதம் களேங்கோ, துரூக்களும் தருவார்’

அவர்கள் மின்சாரம் அபித்த மாதிரி வாயடதைத்துப் போய் நின்றார்கள்.

‘நீங்கள் அதுகளுக்கு உபதேசம் பண்ணனது காணும்; சூறூக்காக் காரை எடும்ங்கோ?’
என்று நச்சரித்து முணுமுணுத்தா நோணா.

கார் இரணந்துகொண்டு பரோதனை வீ தியில் இறங்கியது.

நோணாவூக்கு அப்போதுதான் புதிதாக ஒரு சந்தகேம் கிளம்பியது.

;அதுசரி, ஊரிலயணடால் கோயிலுக்குள்ள எளிய சாதியளை அண்டவே விடமாட்டம்.
நீங்களெண்டா இதுகளைக் கோயிலுக்குள்ள போய் பிரசாதம் வாங்குங்கோவெண்டு
சொல்லீங்களே; இங்கே சக்கிலியச் சாதியளைக் கோயிலுக்குள்ள விடுவினமோ?’

‘இஞ்ச அதை இடத்துக்குத் தக்கமாதிரிச் செய்து கொள்ளுவினம்’

‘அப்ப, இந்தச் சக்கிலியரை இஞ்சை விடுவினமோ?’

‘இல்லலை, விடாயினம்; விடக்கபடாது’

‘அப்படியெண்டால் கோயிலுக்குள்ள போய்ப் பிரசாதம் வாங்குங்கோ வெண்டு ஏன்
சொன்னீங்கள்?’

அவர் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார்:

‘இதுகளைக் காரூக்கள் கடசைவரை உள்ளே விடமாட்டினமெண்டு வபிவாத்
தெரிஞ்சபடியால்தான் வளையே வந்து உள்ளே போங்கோவெண்டு சொன்னான’

நோணாவின் சந்தகேம் தீர்ந்தது. அவ இப்போதுதான் வாய் விரியச் சிரித்தா.

அப்பொழுது இந்து சபை மண்டபத்ததைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது கார்.

சிறுவர்கள் ஆவசேம் பொங்க, அந்த இந்து சபதைத் தர்மகர்த்தாவின் காரை ‘முறதை’துப்
பார்த்துக்கொண்டே நின்றார்கள்.